

PARTNERS

NIEUW BEGIN

PARTNERS

NIEUW BEGIN

MARIA ELFERINK

Eerder verschenen in deze serie:

Liefde en respect
Schuld en boete
Gebroken vleugel
De helpende hand
De wet en het recht
Oorlog en vrede
Partners, black version
Beloofte maakt schuld
In liefde en trouw
Neem mijn hand
Brug naar elkaar

Schrijver: Maria Elferink

Coverontwerp: Rob Bruinsma

ISBN: 9789402178005

© Maria Elferink 2018

Overzicht van de Partner familie

De Denver-tak:

John Denver – stamvader

Lisa Denver–Meredith – vrouw van John

Ed Denver – oudste zoon van John en Lisa, overleden in 2012

Tom Kingston – partner van Ed tot 2012, daarna gehuwd met Sigrid Thurvaldson, kraamverpleegster

Kirsten Kingston - dochtertje van Tom en Sigrid

Mohammed el Sana - pleegzoon van Tom en Sigrid

David en Benjamin Suzman - pleegzootjes van Tom en Sigrid

Suzy Denver – dochter van John en Lisa, actrice

Michael, pleegzootje van Suzy, overleden in 2015

Jef Higgins – partner van Suzy Denver

Nick Denver – jongste zoon van John en Lisa, tuinarchitect, gehuwd met Sophie

De Stacey-tak:

Don Stacey – stamvader

Letty Stacey-Lester – vrouw van Don

Emma Constable-Stacey – dochter van Don en Letty, gehuwd met Duncan Constable, chef-kok

Robin – zootje van Emma en Duncan

Ali al-Farid – pleegzoon van Emma

Joe Stacey – zoon van Don en Letty, radiopresentator

Michelle Pardou - partner van Joe

Marie-Claire Pardou - dochtertje van Michelle

Pleegkinderen van de Partners:

Tim Brooks – gehuwd met Maggie Matthews, overleden in 1986, daarna gehuwd met Patricia Vermeulen

Mary Brooks - gehuwd met Danny Thompson

Angie Thompson – dochter van Danny en Mary, bloemiste, gehuwd met Tony Castello, hovenier

Bella Simpson - pleegdochter van Mary

Vrienden van de Partners:

Ibrahim Yonas en Judith Tadesse: vluchtelingen uit Eritrea

Steve Johnson: Hoofdinspecteur bij Scotland Yard
Familie Hamidi: Salem, Karim, Elif, Aisha en Hafid al Nazir
Abdel en Yasmina al-Tani, vluchtelingen uit Syrië
Black Version: Myra Gonda, Tilly Nadé, Jeremy Balongo
en Thomas Odonga
Sam Bofimbe en Wil Snow, Eddy en Anne Sung
Andrew en Vincent Leyton
Maxim en Maurice Bougila, vluchtelingen uit Mali
Paula Sybrukova en haar zoon Sasja en vriend Ernst
Lange
Fatima en Michel Rabouil en Philippe Delahaye

INLEIDING

Don Stacey en John Denver waren al vrienden sinds hun vroegste kindertijd. Daardoor voelden ze elkaar feilloos aan en wisten ook hoe ze elkaar aan moesten vullen en versterken. Aan een mens in nood konden ze niet zomaar voorbij lopen, dus toen de dan 15 jarige tweeling Tim en Mary Brooks hun hulp vroegen tegen hun vader, die hen uitbuitte en mishandelde, namen ze hen onder hun hoede. Ze voedden hen op volgens hun overtuiging, dat liefde en respect de basis moet zijn voor de manier waarop mensen met elkaar omgaan en maakten van een paar straatschoffies, eerlijke en hulpvaardige volwassenen. Maar ook hun liefde voor muziek droegen ze op hen over. Na verloop van tijd vonden ze alle vier een geliefde en ze vormden samen een popgroep, die ze The Partners noemden. Ze bleven hun hele leven samenwonen en werken, vanaf het landgoed van Don, dat ze Partner House noemden. Ze brachten hun muziek de wereld in en voedden hun kinderen op met de levenshouding die ze zelf al jaren uitdroegen. En hun kinderen namen ook in hun volwassenheid, die boodschap over. Ook zij konden een vraag om hulp niet negeren en gingen daar soms heel ver in. Daardoor vonden ze zelf elk ook een partner en kregen op hun beurt kinderen. En zo gaat het door. Maar ze beperken hun levensvisie niet tot alleen de eigen familie. Iedereen waarmee ze te maken krijgen, wordt er door beïnvloed en velen nemen de boodschap over.

In de verschillende delen van deze serie volgden we Don en John op hun reis door het leven. We leerden hun kinderen kennen: die van henzelf, de aangetrouwde en de aangenomen kinderen. Maar ook de vrienden, oud en jong, die vast dreigden te lopen in een steeds harder wordende maatschappij. Helaas is niets oneindig en op de leeftijd van 70 jaar overlijden beide Partner stamvaders in de vaste

overtuiging dat na hun dood, liefde en respect de levenshouding zal blijven van hun vele nazaten.

Ilford, Groot Londen, september 2025

Tom Kingston werd op een morgen vroeg gewekt doordat zijn telefoon begon te zoemen en het een staccato geluid veroorzaakte op het nachtkastje. Hij keek op de display. Die gaf niets aan. Hij nam behoedzaam aan.

Hallo?

Tom? Ernst hier. Ik heb je hulp nodig.

Ernst! Waar ben je?

In het noorden van Syrië. Luister, ik kan niet lang spreken. Ik ben op weg naar het Engelse consulaat in Raqqa. Ik heb een jongetje bij me, dat dringend medische zorg nodig heeft. Ik schat hem hooguit vier jaar. We hebben hem gevonden in een kapotgeschoten huis. Hij zat daar in een soort kooi. Hij is ernstig mishandeld en misbruikt, dat is te zien. Hij is ook ondervoed en uitgedroogd. En hij heeft een open gehemelte. Hij kan niet normaal eten of drinken. Hij kan ook niet praten. We weten niet wie hij is en hij heeft dus ook geen papieren. Ik wil hem afgeven bij het consulaat en dan moeten ze daar voor hem zorgen. Ik wil eigenlijk, dat hij naar Engeland gehaald wordt en daar de medische behandelingen krijgt die hij nodig heeft om een normaal mens te worden. En dat hij dan geadopteerd wordt. Kun jij dat regelen?

Ik ga er mijn best voor doen, beloofde Tom meteen. Wanneer ben je in Raqqa, denk je?

Ik schat halverwege de middag ongeveer. Is niet precies te zeggen. Ik kan niet over de normale wegen, ze zoeken me. Je moet ook regelen, dat als ik bij het consulaat ben, ik weer zonder problemen weg kan. Begrijp je me?

Ja, ik begrijp het. Ik ga het regelen. Komt goed, Ernst.

Mooi. Lange verbrak meteen de verbinding. Hij was in gevaar, begreep Tom. Maar hij deed zijn best om een kind te redden, dus moest hij hem helpen. Hij dacht snel na. Tom 's vrouw Sigrid was ook wakker geworden en vroeg wat er aan de hand was. Hij vertelde het haar snel en besloot:

Ik ga me aankleden en dan moet ik wat telefoontjes plegen. Ik kan me nu even niet met de jongens bezig houden. Wil jij dat doen?

Natuurlijk. Doe je best voor dat kind, Tom. En voor Ernst.

Dat ben ik zeker van plan.

Tom ging zich snel wassen en aankleden. Intussen overdacht hij de situatie. Ernst Lange was naar zijn oude strijdgebied in Syrië en Irak getrokken om zijn geweten te zuiveren van de misdaden die hij er had begaan tijdens de oorlog daar. Tom had beloofd hem te steunen als dat nodig was. De missie moest geheim blijven, dus hij moest voorzichtig zijn in het regelen van hulp voor dit kind. Het was beter als de overheid niet wist wat Lange daar uitvoerde. De man moest de kans krijgen zijn missie te volbrengen.

Ernst Lange was geboren in wat toen nog Oost-Duitsland was, maar zijn vader was een fanatieke communist en was na de eenwording van beide Duistlanden met zijn gezin naar Moskou verhuisd. Daar was hij in dienst getreden van het Russische leger en toen Ernst 16 jaar was, had hij zijn zoon gedwongen ook dienst te nemen. Dat was in de tijd van de eerste Tsjetsjeense oorlog en dat was een heel smerige oorlog. Na vijf jaar liep het contract van Ernst af en hij was blij er weg te kunnen. Zijn ouders waren intussen overleden en hij stond alleen op de wereld. Om in zijn levensonderhoud te voorzien trad hij als huurling in dienst van allerlei strijdgroepjes die deel namen in de Syrische burgeroorlog. Hij ging van de ene groep naar de andere, net wie hem kon betalen en vocht soms doodleuk tegen zijn vroegere strijdmakkers. Dat deerde hem niet. Maar

telkens als een strijdgroep een stad of streek had veroverd, was de gewone burgerbevolking de klos. Alle strijdgroepen mishandelden en martelden en Ernst deed er aan mee. Niet echt van harte, maar hij schuwde het geweld zeker niet. Er waren verschillende onschuldige mensen onder zijn handen gestorven en dat knaagde aan hem. Na verloop van tijd werd de fanatieke geloofsovertuiging van de Islamitische strijders hem te gortig en hij trok naar de Oekraïne. Daar vocht hij mee met de verzetsgroepen die tegen Kiev in opstand kwamen. Dat ging een tijdje goed, maar op een dag werd zijn groep tijdens een wapentransport overvallen door de bende van de Tsjetsjeense gangster Leonid Bahachev. Lange wist zijn huid te redden door het met Bahachev op een akkoordje te gooien en werd zijn rechter hand. Maar daar kreeg hij al snel spijt van. Bahachev was een schoft van de ergste soort. Hij was getrouwd met de Georgische Paula Sybrukova en had een zoontje Sasja van toen zes jaar oud. Bahachev had al lang genoeg van zijn vrouw en liet haar vaak misbruiken door verschillende van zijn mannen. Paula was een keer ontsnapt uit de bunker die hun huis was, samen met haar zoontje, maar ze werden gepakt en mishandeld. Om zijn vrouw te straffen schoot Bahachev Sasja door zijn enkels om hem kreupel te maken. Lange kon het nauwelijks aanzien. Hij zong op een mogelijkheid om samen met Paula en Sasja te kunnen vluchten en rook zijn kans toen Bahachev in Londen een nieuwe drugslijn en prostitutienetwerk probeerde op te bouwen. Hij wilde Paula in een bordeel achterlaten om van haar af te zijn, maar Lange wist het zo te regelen dat hij Sasja een dag mee mocht nemen naar de dierentuin, onder toezicht van Bahachev 's zuster Katinka. Paula wist uit het bordeel te ontsnappen en bewerkte Katinka met pepperspray. Daarna gingen ze er met het kind vandoor. Maar om het land uit te kunnen, hadden ze de paspoorten van Paula en Sasja nodig. Daarom ging Lange terug naar het hotel van

Bahachev. Maar Tom was die dag ook met zijn gezin in de dierentuin geweest en had Lange met het kind in de rolstoel er vandoor zien gaan. Het leek op de ontvoering van een kwetsbaar kind, dus ging Tom achter hen aan. In het hotel ontstond een vuurgevecht waarbij Lange Katinka doodde, maar zelf ernstig gewond raakte. Tom wist Bahachev uit te schakelen en droeg iedereen over aan zijn vriend Hoofdinspecteur Steve Johnson van Scotland Yard. Terwijl Lange in het ziekenhuis genas van zijn verwondingen, had Tom enkele lange gesprekken met hem. Lange vertelde hem over zijn leven en over zijn schuldgevoel om wat hij vroeger als huurling had gedaan. Hij wilde graag een nieuw leven beginnen met Paula en Sasja, maar zijn geweten knaagde aan hem. Tom stelde voor dat hij naar zijn oude strijdgebied terug zou keren om de families van zijn vroegere slachtoffers te helpen zich teweer te stellen tegen de rondtrekkende bendes, die dat gebied nog steeds terroriseerden. Dat leek Lange een goede manier om zijn geweten te zuiveren, maar hij moest eerst twee jaar de gevangenis in vanwege de moord op Katinka. Dat was nu gedaan en enige maanden geleden was Lange naar Syrië vertrokken om zijn persoonlijke missie te volbrengen. Hij was daar blijkbaar actief bezig om mensen te helpen en had daarbij dit onbekende jongetje aangetroffen, waar hij zich voor inzette. Dat verdiende steun, dus zou Tom hem helpen.

Hij ging daarvoor beneden in de keuken zitten bellen. Zijn zoontjes waren ook altijd vroeg wakker en liepen boven rond. Zij mochten zich er niet mee bemoeien. Hij had intussen goed nagedacht en de enige manier om snel hulp te regelen was toch via MI6. Als hij zelf het consulaat zou proberen te bellen, zou dat niet vertrouwd worden. Hij zou zijn contacten bij de inlichtingendiensten moeten gebruiken. Hij zocht in zijn telefoon het nummer op, dat hij jaren geleden eens van Johnson had gekregen, toen hij Yasmina al-Tani uit Raqqa moest redden. Dat was nog

tijdens de bezetting door IS geweest. Nu was de stad wel bevrijd en in handen van de nieuwe regering, maar het noorden van Syrië was nog onveilig gebied. Er zwierven veel bendes van voormalige strijders rond en kennelijk waren er die Lange tegen zich in het harnas had gejaagd. Maar de man deed zijn best en het kind moest in veiligheid gebracht worden. Tom vond het nummer dat hij zocht en belde. Een rustige mannenstem meldde zich.

Inlichtingendienst, wat kan ik voor u doen?

Mijn naam is Tom Kingston. Ik heb eerder contact gehad met Kolonel Langston en Roger Hamilton. Ik moet één van beide dringend spreken. Kunt u mij doorverbinden?

Een ogenblik.

Een paar tellen later had hij Hamilton aan de lijn. Hij was chef operaties Midden Oosten, wist Tom.

Hé Kingston, was is er aan de hand, man? vroeg Hamilton. Tom legde uit: Een vriend van mij heeft in het noorden van Syrië een jongetje van ongeveer vier jaar gevonden in een kapotgeschoten huis. Het kind is ernstig mishandeld en misbruikt en sterk ondervoed en uitgedroogd. Hij zat in een soort kooi gevangen. Hij heeft een open gehemelte en kan niet praten, maar hij heeft snel medische hulp nodig. Mijn vriend is met hem onderweg naar het Engelse consulaat in Raqqa. Kun jij regelen dat hij daar de meest urgente medische zorg krijgt en daarna overgebracht wordt naar Engeland om geopereerd te worden. Daarna willen we hem adopteren. Het probleem is alleen dat het kind geen naam heeft en geen papieren.

Hm, ernstige zaak, zei Hamilton nadenkend. Waar heeft je vriend hem gevonden?

Dat weet ik niet, gaf Tom toe.

Wanneer verwacht hij bij het consulaat te zijn?

In de loop van de middag, lokale tijd neem ik aan.

Het is daar twee uur later dan hier, wist Hamilton, dus zeg dat we het rond het middaguur geregeld moeten hebben. Dat moet wel kunnen, maar ik mag dit niet op eigen houtje

beslissen. We mogen niet zomaar een Syrische onderdaan daar weghalen zonder toestemming van de overheid. En dat zijn geen echte vrienden van ons, dus er zal diplomatiek overleg plaats moeten vinden. Maar dat kan terwijl het kind op het consulaat geholpen wordt. Ik ga dit eerst met de kolonel bespreken, Kingston. Je hoort van me.

Goed, zei Tom, maar als het doorgaat, wil ik het kind zelf halen, kan dat?

Je spreekt de taal niet. Je kunt beter iemand sturen die dat wel kan, meende Hamilton.

Ik kan een vriend meenemen die het wel kan.

Naam?

Ik moet het hem nog vragen, natuurlijk, legde Tom uit. Maar de man die ik mee wil nemen heet Anbar Massila. Hij is een Egyptenaar, 60 jaar, maar nog in goede conditie. Hij woont al heel lang in Londen, maar ik neem aan dat hij nog wel Arabisch spreekt.

Massila, zei Hamilton nadenkend. Tom wist dat hij de naam in de computer invoerde en hem meteen natrok. Hamilton was altijd heel snel en secuur.

Hm, hem meenemen zal geen probleem zijn, denk ik. Maar ik weet niet zeker of je iets aan hem hebt wat de taal betreft. De Egyptenaren spreken een ander soort Arabisch dan de mensen in het noorden van Syrië. Maar ik zal het overleggen. Je hoort binnen het uur van me.

Goed, bedankt, Hamilton.

De verbinding werd verbroken en Tom dacht na over de manier waarop Hamilton dit opgepakt had. Het trof hem, dat Hamilton wel naar de naam had gevraagd van de man die hij mee wilde nemen om het kind op te halen, maar niet naar de naam van de vriend die met het kind onderweg was. Er kriebelde iets in Tom 's achterhoofd. Zou Hamilton dat soms al weten? Zou de missie van Ernst uitgelekt zijn? Maar hoe dan? Wie wisten ervan? Alleen een paar van de Partners, meende hij. Sigrid en Mo wisten het natuurlijk en

schoonbroer Jef zou het ook wel weten. Paula en Sasja woonden in diens oude flatje in Hammersmith. Maar verder? Had hij er ooit met Johnson over gesproken? Dat wist hij niet meer zeker. Maar ze hadden er in de gevangenis over gesproken. Zouden die gesprekken opgenomen zijn? Dat was mogelijk. Maar Lange was wel vervroegd vrijgelaten wegens goed gedrag en niemand had hem een strobreed in de weg gelegd toen hij vertrok. Dat leek dus niet waarschijnlijk. Maar hoe wist Hamilton het dan? Er was geen andere manier om daarachter te komen, dan het hem te vragen. Dat moest wachten tot de man terug zou bellen. Tom hoorde de kinderen naar beneden komen en ging ontbijt maken.

Hamilton hield woord en belde na een uur terug. Tom trok zich terug in zijn slaapkamer en hoorde hem aan.

De kolonel is het ermee eens, dat we dit moeten oppakken, vertelde Hamilton. Ik heb contact gehad met het consulaat en ze regelen daar nu een arts en een verpleegster om dat kind op te vangen als hij komt. De kolonel regelt de diplomatieke kant van de zaak. Dat is wat lastiger, maar moet wel kunnen lukken. Ik zal een vliegtuig regelen van het Rode Kruis met medische apparatuur aan boord. Je mag je vriend Massila meenemen als je wilt, maar hij spreekt dus ook niet echt de taal van dat kind.

Dat is goed nieuws, Hamilton, vond Tom. Bedankt hiervoor. Als mijn vriend met het kind aankomt, zal hij daar dan geen last mee krijgen? Jullie moeten het nog regelen met de plaatselijke instanties, begrijp ik.

Hij mag het kind afgeven op het consulaat en gelijk weer weg als hij wil, dat is geen probleem, zei Hamilton. Wij zullen hem niet de voet dwars zetten. Hij moet wel zelf zorgen dat hij veilig de stad in en uitkomt. Je kent het daar, je zit met die bruggen. Daar staan nog steeds controleposten. Juist vanwege die strijdgroepjes die nog rondzwerven in de omgeving daar. Maar dat zal je vriend dus zelf moeten regelen. Ik neem aan dat hij de situatie

kent en er rekening mee zal houden. Hij zal niet voor niets voor Raqqa gekozen hebben om het kind naartoe te brengen.

Nee, dat lijkt me ook, zei Tom. Maar je weet dus om wie het gaat, begrijp ik.

Natuurlijk, gaf Hamilton toe. Die hele affaire rondom Bahachev indertijd had onze aandacht. Als een gangster uit Tsjetsjenië hier zaken gaat doen, willen we weten met wie hij contact onderhoudt. Wij hadden daar toen al overleg over met Scotland Yard en MI5. We weten dus hoe dat toen gegaan is. Ook toen Lange vervroegd vrijkwam en netjes wachtte tot reclassering hem los liet, voor hij naar het buitenland vertrok, had dat natuurlijk onze aandacht. Maar je hoeft je geen zorgen te maken. We laten hem rustig zijn gang gaan daar. Zolang hij niets doet dat het Verenigd Koninkrijk schaadt, is er niets aan de hand.

Maar jullie houden hem dus in de gaten, begreep Tom.

Er zit een goede man op hem, verzekerde Hamilton. Het is link wat hij daar doet, maar het gaat goed, dus hebben we geen reden om in te grijpen. Je kunt beter geen details weten.

Nee, dat zal wel niet, gaf Tom toe. Wanneer denk je dat we dat kind kunnen gaan halen?

Ik ga proberen of er vanavond of morgenochtend een vliegtuig die kant op kan. Maar ik laat het je nog weten. Bel je vriend Massila maar of hij mee wil. Ik weet niet of het Rode kruis Syrisch sprekende artsen of verpleegsters voor handen heeft. Maar het Egyptisch lijkt wel wat op de taal die het kind waarschijnlijk kan verstaan. Dus misschien is het toch handig om hem erbij te hebben.

Inderdaad, zei Tom. Het kind zal angstig zijn, denk ik, en zal gerustgesteld moeten worden.

Dat lijkt me ook. Je hoort nog wanneer je weg kan.

Hamilton verbrak de verbinding. Tom dacht na. MI6 had dus constant geweten, dat Ernst naar Syrië was gegaan en wat hij daar deed. Het was link had Hamilton gezegd. Dat

betekende dat Ernst zich niet spaarde en kennelijk in actie had moeten komen om iemand te redden. En daarbij dat kind had gevonden. Best kans dat Hamilton ook wist waar hij dat kind vandaan had. En misschien zelfs wist wie hij was. Dat was speculatie, besepte Tom, maar hij hoopte dat hij gelijk zou krijgen. Afwachten maar. Hij ging Massila bellen. Toen hij hem aan de lijn had, vroeg hij:

Goede morgen, Meneer Massila, met Tom Kingston. Verveelt u zich nog steeds of kunt u de dagen wel doorkomen?

Massila lachte. Ik ben tegenwoordig coach van een voetbalclubje in Rosemary Gardens in Islington. Ik train jonge knapen daar van rond de twaalf. Ik ga er een paar maal per week heen. Best leuk om te doen. Was jouw idee, toch? Maxim liet zich iets in die geest ontvallen.

Tom lachte. Voor een goede bewaker blijft niets geheim. Maar ik ben blij dat u een nieuw doel in het leven hebt gevonden. Zou u er een paar dagen tussen uit kunnen om een klein kind te helpen?

Wat voor klein kind en wat voor hulp, wilde Massila weten. Tom legde de situatie uit. Massila gromde. Een kind in een kooi gevangen houden omdat hij een open gehemelte heeft, is schofterig. Maar er zijn groeperingen, die denken dat het een straf van God is voor iets dat de ouders misdaan hebben. Dat zou zo kunnen zijn, maar het kind zelf kan er natuurlijk niets aan doen. Hem daarom mishandelen, vind ik heel erg. Dat kan nooit Gods bedoeling zijn. Ik zal meegaan om hem hierheen te halen. Ze kunnen hier veel op dat gebied, heb ik gehoord. Hopelijk kunnen ze dit kind ook helpen.

Spreekt u nog een beetje behoorlijk Arabisch? Dit kind zal geen Engels verstaan.

Ik spreek het nog geregeld met oude vrienden, vertelde Massila. Maar daar in het noorden van Syrië spreken ze een raar soort dialect. Een mengelmoesje eigenlijk van

verschillende dialecten, volgens mij. Maakt niet uit. Ik ga wel mee. Lijkt me wel interessant, zo'n reisje.

Fijn, bedankt. Ik laat u nog weten wanneer we vertrekken. Ik reken op morgen vroeg.

Dat is goed, ik hoor het wel.

Tom belde af en bedacht zijn volgende stap. Er moesten pleegouders voor dit kind gevonden worden. Hij had wel wat gegadigden, meende hij, maar welke zou het meest geschikt zijn? Yasmina en Abdel al-Tani kwamen uit Raqqa en zouden dus de taal spreken. Maar Abdel was veel weg voor zijn werk als fotograaf en Yasmina was meestal alleen thuis met hun dochtertje Rania van vijf alweer. De tijd ging snel. Het was al ruim negen jaar geleden, berekende hij, dat hij met Abdel daarheen was gegaan om zijn geliefde Yasmina te redden. Ze had bij een bombardement haar beide onderbenen verloren en werd door de legerleider in de kazerne in Raqqa gevangen gehouden om voor het vertier van de strijders te dienen, die van het front kwamen. Tom had toen ook met het taalprobleem gezeten, daarom had hij MI6 ingeschakeld voor hulp. Hij had twee goede mannen meegekregen. Hoe zou het daar nu mee zijn? De missie van George al-Wahib was helaas mislukt. Ze hadden niets meer van de man gehoord, nadat hij naar Afghanistan was vertrokken om te proberen de imams daar warm te maken voor een Moslim tribunaal om die mislukte kalief van IS te berechten. Rachid al-Alawi was hun andere man geweest. Een jonge vent afkomstig uit Homs, maar een geboren soldaat en goede vechter. Hij had hen heel kundig tussen de strijdende partijen door naar de kust van Libanon geloodst. Yasmina had in Londen kunstbenen gekregen, maar dat had wel een jaar geduurd. Ze had helemaal opnieuw moeten leren lopen. En het bleef een kwetsbare zaak, een vrouw met twee kunstbenen. Ze wisten niets van dit kind, dat ze nu naar Engeland wilden halen. Het kon heel onschuldig zijn en dan zou Yasmina er zeker voor willen

zorgen. Maar wat als er narigheid achteraan kwam? Daar moest hij rekening mee houden. Misschien kon hij toch beter Tilly en Jeremy vragen. Tilly had vorig jaar al aangegeven, dat ze nadacht over adoptie. Maar zou ze dan een kind van vier willen met medische problemen? Of toch liever een baby? Het was gissen, hij zou het gewoon moeten vragen. Hij waarschuwde Sigrid waar hij heen ging en reed naar Partner House. Daar woonden onder andere de leden van de nieuwe Partners. De band die Partners, black version werd genoemd, omdat ze oude Partner nummers in een nieuwe, Afrikaanse versie brachten en ook eigen Afrikaanse muziek maakten. De leden waren enige jaren geleden door Tom en zijn vriend Steve Johnson van Scotland Yard bevrijd uit een bordeel in Londen, waar ze gevangen werden gehouden door een stel racisten, die hen zwaar mishandelden en misbruikten. Na hun bevrijding waren ze door de oude Partners opgevangen. Ze hadden er het geluk van hun leven gevonden. Ze hadden de oude muziek omarmd en waren er verder mee aan de slag gegaan.

Hij zocht Tilly en Jeremy Balongo op in hun nieuwe huis aan de rand van het bos. Ze hadden het mooi voor elkaar. De vier nieuwe huizen, die gebouwd waren omdat in de oude geen plaats meer was voor opvang van nieuwe vrienden, waren van dezelfde kleur en steensoort als de oude die er al veertig jaar stonden, maar de vormgeving was wat moderner. Het geheel paste goed bij elkaar en de tuin was nu ook aangepast en liep langs de nieuwe huizen door tot de rand van het bos. Tom gaf aan dat hij een gesprek onder vier of eigenlijk zes ogen wilde, met Tilly en Jeremy en ze gingen in hun nieuwe woonkamer zitten. Tom legde de situatie uit. Zouden zij bereid zijn dit kind te adopteren als het zover was?

Tilly en Jeremy keken elkaar aan. Wilden ze dit? Een eigen kind zou er nooit komen, dat was onmogelijk geworden door de actie van de man die hen indertijd in het bordeel

gevangen had gehouden. De meisjes hadden er toen pillen moeten slikken, die hen chemisch steriliseerden en de nawerking daarvan had hun baarmoeders en eierstokken aangetast. Ze waren zelfs genoodzaakt geweest die operatief te laten verwijderen. Tilly verlangde heel erg naar een kind, wist Tom. Ze knuffelde en speelde wel met Amber en Michel, de kinderen van enkele andere Partners die ook op Partner House woonden, maar een eigen kind was toch fijner. Maar dit kind was al vier en had een handicap. Bovendien was het waarschijnlijk getraumatiseerd. Het zou een hele opgave zijn om het als een gewoon Engels kind op te voeden. Maar ze waren Partners. En Partners lieten een kind in nood nooit in de steek. Tilly ademde diep in en waagde de sprong.

Haal hem maar hierheen, Tom, besloot ze. Wij zullen voor hem zorgen. We hoeven het niet alleen te doen. We hebben allemaal Partners om ons heen om te helpen.

Ben jij het ermee eens, Jeremy? vroeg Tom.

Ja, zei Jeremy meteen. We willen al heel lang een kind en dit kind heeft ouders nodig. Wij zullen dat zijn.

Goed, zei Tom. Ik dank jullie hiervoor. Maar bedenk dat er een mogelijkheid bestaat, dat dit kind moeilijkheden met zich meebrengt. Niet alleen op medisch of opvoedkundig gebied, maar wellicht ook gewelddadige. We weten niet wie dit kind is. Ik kreeg de indruk dat MI6 het wel weet, maar dat is giswerk. Ik weet niet of ze het ons zullen vertellen, als ze het weten. Ik zal er wel naar vragen, maar in dit stadium is het dus gokken hoe dit gaat uitpakken.

Dat begrijpen we, zei Tilly. Het maakt geen verschil. Dat kind heeft warmte en liefde nodig. Dat zal hij hier krijgen.

Ik vind dit heel dapper van jullie, zei Tom en ik waardeer het heel erg. Waarschijnlijk kan ik hem morgen gaan halen. Anbar Massila, de schoonvader van Maxim, gaat mee om hem zo nodig gerust te kunnen stellen in een taal die hij hopelijk verstaat. Hij kan niet spreken, volgens Ernst Lange, maar natuurlijk wel horen. Hij zal angstig zijn en

wantrouwend tegen vreemden. Een oudere man zal hem hopelijk beter gerust kunnen stellen dan ik. Ik zie er nogal indrukwekkend uit voor een klein kind. Ik laat het jullie meteen weten als we terug zijn en je hem mag zien.

Tom vertrok weer snel, maar werd op de terugweg al weer door Hamilton gebeld.

Ik heb goed nieuws voor je, Kingston, meldde hij. Je vriend heeft het consulaat bereikt en het kind af kunnen geven. Het wordt daar nu verzorgd. Ik heb een vliegtuig geregeld van het Rode Kruis. Het vertrekt vanavond laat naar Damascus. Jij en Massila gaan mee. In Damascus moeten jullie wachten tot de papieren geregeld zijn. Daarmee vliegen jullie dan door naar een luchtmachtbasis vlakbij Raqqa om dat kind op te halen.

Wat voor papieren krijgen we mee? vroeg Tom.

Een paspoort en een uitreisvisum.

Een paspoort? En op welke naam staat dat paspoort dan? Ik dacht dat jullie niet wisten wie dat kind was.

Hamilton grinnikte. Hij heet Aran Berpal en hij is drie. Zijn vader was een soort zelfbenoemde commissaris van politie in een kleine stad vlakbij de grens met Turkije. Zijn geschiedenis hoor je later wel. Maar de Syriërs zijn hem graag kwijt, dus ze werken mee.

Dat is een hele geruststelling, vond Tom. Is Lange goed weggekomen?

Daar heb ik nog geen informatie over, gaf Hamilton toe. Mijn contactpersoon heeft zich nog niet gemeld. Maar hij moet het alleen zien te redden. Hij is vindingrijk, het zal wel goed gegaan zijn.

Dat hoop ik wel, zei Tom. Hij heeft zijn nek uitgestoken voor dit kind.

Dat is waar, gaf Hamilton toe. Maar ik denk dat hij het wel redt. Hij zal niet terug gaan naar dat plaatsje, vermoed ik. Het is daar te gevaarlijk voor hem. Hij zal een andere plek zoeken om goede werken te gaan doen.

Je weet dus waarom hij daar is, begreep Tom.

Ja, dat weten we. Daarom laten we hem ook met rust. Daar ben ik blij om, zei Tom. Maar ik wil wel de geschiedenis van dit kind weten. Je weet nooit of het nog een staartje krijgt in ons land. Ik heb adoptieouders voor hem gevonden. Twee leden van de Partners, black version willen hem graag onder hun hoede nemen.

Dat is goed om te horen, zei Hamilton. Welke?

Tilly Nadé en Jeremy Balongo.

Dat is goed, zei Hamilton. Ik zal hun gegevens opvragen om het te regelen. Zorg dat jij en Massila om elf uur vanavond op Londen Airport zijn. Meld je bij de medische post.

Doen we. Bedankt zover, Hamilton.

At your service. Hamilton verbrak de verbinding.

Toen Tom thuis kwam, moest hij eerst Sigrid op de hoogte stellen van de plannen. Ze begreep wel dat Tom dat kind zelf wilde halen, hij was altijd bezorgd om kinderen. Maar een reis naar dat verscheurde land was altijd riskant. Gelukkig ging hij niet alleen en gingen ze met een vliegtuig van het Rode Kruis. Dat stelde haar wel wat gerust. En de Syrische overheid zou meewerken, dus hopelijk ging alles goed. Toen oudste pleegzoon Mohammed thuis langs kwam, kreeg die ook de plannen te horen. Hij was blij dat Lange kennelijk goed bezig was daar en dat zijn vader dat kind ging halen samen met Massila. Hij besloot ze naar het vliegveld te brengen 's avonds. Ze pikten onderweg eerst Massila op en reden toen door naar Londen Airport. Het vliegtuig werd op dat moment afgetankt. De medische staf was al aan boord. Tom en Massila namen afscheid van Mo en liepen naar de terminal om aan boord te gaan.

In het vliegtuig maakten ze kennis met de medische staf. Die bestond uit een kinderarts in de persoon van Dr. Ferdi Lang, een slanke veertiger met een open gezicht. En een jonge verpleegkundige, Miss Roberts. Er was medische apparatuur aan boord en een ledikantje voor het kind. De vlucht naar Damascus verliep zonder problemen. Tom

vertelde Lang en Roberts wat hij van het kind wist, wat dus niet veel was. Verder sliepen ze bijna de gehele vlucht. Ze kwamen tegen vijf uur aan. Daarna moesten ze wachten. Ze waren op alles voorbereid, maar er gebeurde niets bijzonders. De piloot regelde dat het toestel opnieuw afgetankt werd, maar het duurde tot negen uur voor er eindelijk een ambtenaar met een map papieren kwam. Als vertegenwoordiger van de adoptieouders nam Tom ze in ontvangst en bekeek ze belangstellend. In het paspoort van Aran stond een foto van een peuter met duidelijk een open gehemelte. Kennelijk op het consulaat gemaakt en doorgeseind naar Damascus. Ze kregen toestemming om op te stijgen en vlogen vlug verder naar de luchtmachtbasis al-Tabqa, iets ten oosten van Raqqa. Daar kwamen ze halverwege de ochtend aan. Tom was benieuwd hoe het verder zou gaan. Ze werden naar een aparte hoek van de basis gedirigeerd en moesten daar wachten. Het duurde niet lang of er arriveerde een ambulance met daarin de kleine Aran Berpal. Dokter Lang en Miss Roberts kwamen in actie en het kind werd snel aan boord genomen. Toen de ambulancebroeders met hem het toestel in kwamen, bekeek Tom hem met belangstelling. Het was duidelijk het kind van de foto in het paspoort. Het gezichtje zag er niet uit. Hij had nagenoeg geen bovenlip en de mond leek door te lopen tot de neus. Hij keek met grote bange ogen om zich heen. Hij droeg een soort ziekenhuishemdje om een uitgeteerd lijfje en had een infuus in zijn linkerarm. De broeders legden hem voorzichtig in het ledikantje en de infuusstandaard werd ernaast vastgezet. Lang tekende voor de overdracht van het kind. De ambulance verdween weer snel en de deur ging dicht. Omdat ze weer snel wilden vertrekken, deed Miss Roberts de hekjes aan weerszijden van het bedje omhoog, om te voorkomen dat Aran eruit zou rollen. Dat had een verkeerde uitwerking. Het kind werd panisch en begon te gillen en om zich heen te slaan. Tom en Massila

kwamen gelijk in actie. Tom deed het hekje aan één kant naar beneden en Massila probeerde hem te kalmeren. Miss Roberts schoot toe om te voorkomen dat de infuusnaald uit de arm los zou raken. Intussen taxiede het toestel naar de startbaan. De copiloot maande hen te gaan zitten en de riemen vast te maken.

Het kind was wat gekalmeerd toen het hekje weer zakte en Tom opperde:

Ik kan hem op schoot nemen. Dat hekje zal hem aan de kooi doen denken waar hij in opgesloten heeft gezeten. Hij denkt dat hij weer mishandeld gaat worden. Kunt u hem geruststellen, Massila?

Dat probeer ik, maar hij luistert niet of hij verstaat me niet, zei Massila.

Lang en Roberts spraken geen van beide Arabisch, dus Tom besloot:

Houd u het infuus vast, Miss Roberts, dan neem ik hem opschoot en doe de riem om ons beiden heen. Ik zal hem kalm houden.

Tom legde zijn beide handen om het gezichtje van Aran en sprak hem met rustige stem toe. Het kind sidderde en hijgde van angst. Hij verstond natuurlijk niet wat Tom zei, maar de klank van zijn stem kalmeerde hem enigszins. Tom gaf hem een kus op zijn voorhoofd en tilde hem uit het bedje. Hij ging met hem op schoot in de vliegtuigstoel zitten. Massila maakte de riem om hen heen vast en Miss Roberts ging naast hem zitten en hield de infuusstandaard vast. Het kind was nog steeds erg angstig, maar Tom aaide hem over zijn ruggetje en gaf hem kusjes op zijn wangetje en zijn voorhoofd. Hij praatte op kalmerende toon en liet hem tegen zijn borst leunen. De anderen gingen ook zitten en maakten hun riemen vast. Het toestel maakte vaart en steeg op.

Na een poosje werd Aran wat kalmer. Tom bleef zacht tegen hem praten en streelde hem over zijn rug en armpjes. Hij zong zachte kinderliedjes voor hem. Die kon

de jongen natuurlijk niet verstaan, maar het geheel van rust en bescherming voelde hij wel. Tom merkte dat hij wat ontspande en hij leunde met zijn hoofdje tegen Tom 's borst. Tom bleef een uur lang zacht tegen hem praten en zingen en het hielp. Lang bekeek het glimlachend.

U bent goed met kinderen, Meneer Kingston. U hebt dit duidelijk vaker gedaan.

Ik heb vaker met getraumatiseerde kinderen te maken gehad, beaamde Tom. Onze twee jongste pleegkinderen hadden net voor hun ogen hun vader vermoord zien worden en waren ook erg overstuurd, toen we ze opvingen. Het jaar ervoor was hun moeder omgekomen bij een bomaanslag en daarna dus hun vader. Ze waren vijf toen.

Dat is ook heel ingrijpend, inderdaad, zei Lang. Hebben ze er nog lang last van gehad?

Een paar maanden wel. Ieder op hun eigen manier. Het is een tweeling en ze zijn erg aan elkaar gehecht, hoewel ze heel verschillend van karakter zijn. Benjamin is snel emotioneel. Hij had in het begin steeds nachtmerries. David is juist heel ernstig, een binnenvetter. Hij kropt alles op.

David en Benjamin, dat klinkt erg Joods, vond Lang.

Klopt, het zijn Joodse kinderen, zei Tom. Maar ze doen het erg goed nu. Hij grijnsde flauw. En ze zijn dikke vrienden met onze andere pleegkinderen, Mohammed en Elif. Die zijn Moslim.

Bijzonder, merkte Miss Roberts op.

Joden en Moslims hoeven geen ruzie met elkaar te hebben, meende Tom, als ze elkaar accepteren zoals ze zijn. Ieder laat de ander in zijn waarde en ze vertrouwen elkaar volkomen. Het gaat erg goed samen.

En wordt dit Syrische jongetje ook een pleegkind van u? wilde Roberts weten.

Nee, legde Tom uit. Hij gaat naar vrienden van ons in Guildford. Zij kunnen zelf geen kinderen krijgen en toen ik met het verhaal van Aran bij hen kwam, zeiden ze gelijk

dat ze graag voor hem wilden zorgen. Maar ik neem aan dat hij eerst naar een ziekenhuis gaat voor de nodige zorg. Dat zeker, beaamde Lang. Meneer Hamilton van MI6 heeft een plek in een particulier ziekenhuis in Kensington voor hem geregeld.

Tom grijnsde. Hij kende dat ziekenhuis. Yasmina was er indertijd ook geweest. MI6 deed er blijkbaar nog steeds een beroep op als het nodig was. Maar hij zei er niets over. Hun actie van toen viel onder de geheimhoudingsclausule die hij had moeten tekenen. Hij ging er nu van uit dat Hamilton Tilly en Jeremy wel gewaarschuwd zou hebben, waar ze hun nieuwe zoontje konden vinden. Anders zou hij hen wel bellen als ze er waren.

Aran bleef de hele vlucht bij Tom op schoot zitten. Na verloop van tijd werd hij helemaal rustig en viel in slaap. Tom liet hem rustig slapen tot ze vlakbij Londen waren. Toen aaide hij hem zacht over zijn wang en gaf hem een kus.

Aran, wakker worden, mijn jongen. We zijn bijna bij je nieuwe thuis.

Aran verstond hem niet, maar werd wakker van zijn stem. Hij keek ernstig naar Tom op en maakte wat onsamenhangende geluiden. Tom glimlachte naar hem.

Je wilt natuurlijk weten waar we zijn, Aran. We zijn nu nog in het vliegtuig, maar we gaan zo landen. Ik denk dat er dan weer een ziekenwagen klaar staat om je naar een ander ziekenhuis te brengen. Ik zal met je meegaan en Meneer Massila hier naast me gaat misschien ook wel mee.

Massila knikte en Tom vertelde verder. Hij deed net of het kind hem kon verstaan en vertelde dat hij in het ziekenhuis waarschijnlijk wel een heel mooie kamer zou krijgen en dat er allemaal aardige zusters zouden zijn om hem te vertroetelen. Het kind begreep er natuurlijk niets van, maar hij luisterde wel naar Tom 's stem. Die boezemde hem kennelijk vertrouwen in. Toen ze geland waren kwam er

inderdaad weer een ambulance voor rijden en twee broeders kwamen hem met een brancard ophalen. Lang droeg zijn patiëntje aan hen over. Hij schudde Tom de hand.

Ik heb niet veel voor hem kunnen doen, maar dat maakt niet uit. Hij heeft de vlucht goed doorstaan, dat was het belangrijkste. Onze taak zit erop.

Tom legde Aran zelf op de brancard, maar de jongen pakte zijn jack vast en wilde hem niet loslaten. Tom aaide hem over zijn bol en bleef zijn handje vasthouden. De broeders zagen het goedmoedig aan en lieten Tom naast de brancard meelopen naar de ambulance. Massila volgde met hun tassen. Tom ging in de ambulance op een klapstoeltje naast de brancard zitten. Massila ging voorin bij de chauffeur. Aran bleef de hele weg Tom 's hand vasthouden en ook toen ze aankwamen, hield hij Tom goed in het oog. Al die vreemde mensen die hij niet kon verstaan, maakten hem nog steeds onzeker, maar Tom vertrouwde hij blijikbaar. Hij kreeg in het ziekenhuis inderdaad een eigen kamer en de zusters waren ook vriendelijk. Hij werd gewassen en kreeg een normaal t-shirtje aan en een schone luier met een gewoon onderbroekje. Er kwam een arts om te kijken hoe het met hem was. Via het infuus had hij zowel vocht als voeding binnen gekregen en hij was al niet meer zo zwak als een dag eerder toen Ernst Lange hem bij het consulaat afgeleverd had. Hij keek helder uit zijn oogjes en Tom moest bij hem blijven. Hij kon niet praten, maar wist wel duidelijk te maken wat hij wilde. Zodra Tom maar even uit beeld was omdat er andere mensen met hem bezig waren, begon hij te protesteren. Tom zorgde dus vlakbij het bed te blijven en praatte dan op kalmerende toon tegen hem. Massila nam afscheid. Hij had niet veel kunnen doen onderweg, maar had het reisje met een medische hulpvlucht wel interessant gevonden. Weer eens iets anders. Maar nu wilde hij wel naar huis. Hij gaf Aran een

hand en zei ernstig goedendag. Het kind keek hem na en keek toen onzeker naar Tom. Ging die ook weg? Tom glimlachte bemoedigend.

Ik ga nog niet weg hoor, Aran, stelde hij hem gerust. Ik ga eens kijken of je nieuwe vader en moeder al onderweg zijn. Zullen we ze samen gaan opbellen?

Hij haalde zijn telefoon tevoorschijn en liet aan Aran de lijst met nummers zien. Bij elk nummer stond een fotootje en hij scrolde door de lijst tot hij het nummer van Tilly vond. Hij wees:

Kijk Aran, dit is je nieuwe mama. Als ik hierop druk wordt het plaatje groter en kunnen we met haar praten.

Tom tikte op het fotootje en dat kwam nu geheel in beeld en ze hoorden een beltoon gaan. Aran keek belangstellend naar het plaatje, dat nu het hele schermje vulde. Even later klonk de stem van Tilly.

Hallo Tom, zijn jullie al in het ziekenhuis? Wij zijn onderweg hoor. Meneer Hamilton belde ons dat jullie veilig geland waren.

Tom lachte om Aran 's verbaasde gezichtje toen er ineens een stem uit het apparaat kwam. Hij legde het uit.

Hallo Tilly, ja we zijn in het ziekenhuis en Aran is al globaal onderzocht. Hij maakt het al een stuk beter. Hij zit nog wel aan een infuus, omdat hij nog voeding te kort komt, volgens de dokter en eten lastig voor hem is. Dat gaan ze hem morgen leren. Maar hij moet eerst wat vertrouwen in de zusters en zo krijgen. Onderweg heeft hij de hele tijd bij me op schoot gezeten. Hij durfde niet in een ledikantje met spijltjes. Daar werd hij helemaal panisch van. Het zal hem aan de kooi herinnerd hebben waar hij volgens Lange in gezeten heeft. Maar mij vertrouwt hij nu, ik mag niet uit zijn blikveld verdwijnen, want dan begint hij gelijk te roepen. Op zijn manier dan, het zijn vreemde keelgeluiden, die hij maakt. Maar nu kijkt hij naar jouw foto op mijn telefoon en vindt dit wel interessant, geloof ik. Kijk Aran, dit is je mama.

Zeg eens wat tegen hem Tilly, dan herkent hij misschien je stem als je straks hier komt.

Hallo Aran, zei Tilly en deed net of ze hem zag. Ik ben je mama en je papa zit hier naast me. We zijn onderweg naar jou hoor. We zijn er, denk ik, met een half uurtje. We zijn erg nieuwsgierig naar jou. Jij kunt zien hoe ik eruit zie, maar ik kan jou niet zien. Dat komt straks.

Oké, zei Tom, hij heeft het door, geloof ik. Ik zie jullie zo dadelijk. Tot straks.

Hij verbrak de verbinding en de foto van Tilly verdween weer. Aran keek teleurgesteld. Tom glimlachte en aaide hem over zijn bol.

Mama en Papa komen zo dadelijk, beloofde hij. Nu gaan we Tante Sigrid bellen, dat we veilig aangekomen zijn. Hij scrolde terug naar het fotootje van Sigrid en wees erop. Hij maakte een gebaar van met zijn vinger op de foto drukken en hield het toestel aan Aran voor. Die begreep het, want hij drukte met een vingertje op het fotootje. Dat werd groter en ze hoorden de beltoon weer. Toen sprak Sigrid:

Hallo Tom, ben je veilig aangekomen?

Ja, schat, we zijn in het ziekenhuis. Ja Aran, nu hoor je de stem van Tante Sigrid. Het is een slim kind, deze Aran, Sig, We hebben net naar Tilly gebeld en ik liet hem zien hoe ik dat doe op mijn telefoon. Daarna zocht ik jouw nummer en liet hem op je foto drukken. Hij vindt dit wel een leuk spelletje, geloof ik. Hij is nog erg onzeker, maar hij vertrouwt op mij. Ik blijf bij hem tot Tilly en Jeremy er zijn. Die moet hij ook leren vertrouwen. Maar onderweg is alles goed gegaan. Je hoeft niet ongerust te zijn.

Gelukkig, zei Sigrid. Ik hoor je verhaal straks wel.

Dat is goed, zei Tom. Tot later. Hij verbrak de verbinding en het fotootje werd weer klein. Aran lachte erom. Hij vond dit wel leuk. Maar hij keek verbaasd toen het toestel ineens begon te zoemen en er een gesprek binnen kwam. Tom nam aan. Het was Hamilton.

Hallo Kingston, klonk een zware stem uit het toestel. Jullie zijn zonder problemen teruggekomen, heb ik gehoord.

Inderdaad, zei Tom en nam het toestel aan zijn oor. Hij zette het geluid wat zachter. Niet iedereen hoefde Hamilton te horen.

Ik heb de nieuwe ouders al gewaarschuwd, toen de dokter meldde dat jullie onderweg waren naar het ziekenhuis, ging Hamilton verder. Ik wil jullie morgenochtend alle drie spreken. Om tien uur ben ik in het ziekenhuis. Dan heb ik wat achtergrond informatie over dat kind en kunnen we de verdere strategie bespreken. Tot dan wil ik geen lekken naar de pers hierover. Dat begrijp je, neem ik aan.

Natuurlijk, zei Tom. Wij willen ook geen sensatieverhalen rondom de adoptie. De Partners houden hun privéleven altijd zo veel mogelijk buiten de pers. Maar op een gegeven moment zal een verslaggever iets ontdekken. Om allerlei wildwest verhalen te vermijden, kunnen we beter een persverklaring uitbrengen, denk ik. Hoe die er uit moet zien, moeten we van tevoren met jou doornemen. Wij willen geen problemen.

Verstandig, vond Hamilton. Ik zie jullie morgenochtend. O ja, Lange is goed weggekomen uit Raqqa, dat moest ik je nog vertellen.

Dat is goed om te horen, vond Tom. Tot morgen, Hamilton. Tom bleef bij Aran tot Tilly en Jeremy er waren. Toen ze binnen kwamen, keek het kind Tilly onderzoekend aan. Hij zag duidelijk iets bekends. Toen ze tegen hem begon te praten, lichten zijn oogjes op. Tilly ging op de rand van het bed zitten en pakte zijn handjes.

Dag Aran, daar zijn we dan. Wij zijn je nieuwe papa en mama. Jij bent onze nieuwe zoon. Ik vind jou er heel lief uit zien, weet je dat. Je bent vast een heel lief jongetje.

Ze boog zich voorover en sloeg haar armen om hem heen. Ze gaf hem een kus op beide wangetjes en knuffelde hem even.

Het is jammer dat je nog niet kunt praten, ging Tilly door, maar dat zullen we je wel leren hoor. Je bent een slim jongetje, denk ik. Je zult het vast snel leren.

Aran maakte vragende geluidjes en maakte zich los uit haar armen. Maar hij was niet bang. Hij voelde voorzichtig met een vingertje aan Tilly 's gezicht. Hij drukte op haar wang, maar er gebeurde niets. Hij legde duidelijk de verbinding met het fotootje op de telefoon. Maar nu gebeurde er niets als hij op haar gezicht drukte. Hij bekeek haar verbaasd en probeerde het nog eens. Tilly lachte. Ik ben geen foto, Aran, ik ben er nu echt. En dit is papa Jeremy. Wil je hem een hand geven, Aran?

Jeremy stond naast zijn vrouw en had het kind onderzoekend bekeken. Hij vond het gezichtje aandoenlijk lelijk met het gat boven zijn mond, maar hij keek pienter uit zijn oogjes en dacht zichtbaar na over alles wat hij ontdekte. Nu pakte hij net als zijn vrouw de handjes van zijn zoon vast en keek hem recht aan.

Dag Aran, zei hij ernstig. Ik ben je papa. Dat begrijp je nu nog niet, maar dat komt wel. Je ziet er goed uit, mijn zoon. Je bent goed gezond, denk ik. Niet zo ondervoed als we vreesden. Omdat je mijn zoon bent, wil ik je een kus geven. Vind je dat goed?

Aran luisterde naar de sonore stem van Jeremy. Hij hield zijn hoofdje scheef en bekeek deze man aandachtig. Hij begreep kennelijk dat hij belangrijk voor hem was. Toen Jeremy hem een kus op zijn voorhoofd gaf, keek hij ook ernstig. Dit gebaar betekende iets voor hem. Tom had het ook gedaan en hij keek nu vragend naar Tom. Hij begreep dat een kus op zijn voorhoofd iets was wat een vader deed. Hij had Tom een soort vaderrol toebedeeld en nu kreeg hij van een andere man een kus. Hij begreep het niet meer, maar besepte wel dat het belangrijk was. Tom probeerde het hem uit te leggen door zijn armen om Tilly en Jeremy te leggen en hen naar Aran toe te duwen. Zij sloegen van beide kanten hun armen om het kind heen en

Tom deed een stap terug. Aran keek weer van hem naar Jeremy en kreeg door dat deze twee nieuwe mensen kennelijk voortaan bij hem hoorden en dat die andere man weg zou gaan. Dat wilde hij niet en hij protesteerde. Tom lachte.

Het was wel belangrijk, dat het kind zou begrijpen wie voortaan zijn ouders zouden zijn. Tom moest terug treden, maar zou wel een oogje op hem houden. Om hem dat duidelijk te maken, boog hij langs Tilly heen naar Aran toe en aaide hem over zijn bol. Hij gaf een kus op zijn eigen vingers en veegde ermee over het voorhoofd van het kind. Daarna deed hij een paar stappen achteruit. Tilly en Jeremy sloten het kind in hun armen. Aran begreep wat er bedoeld werd. Hij keek teleurgesteld naar Tom. Die glimlachte vriendelijk en zwaaide even naar hem.

Dag Aran, zei Tom, ik ga weg, maar ik kom morgen bij je terug. Dan komen Papa en Mama ook weer bij je. En dan gaan ze je allemaal nieuwe dingen leren. Maar je moet ook leren, dat ze er niet altijd zijn. Er zullen ook zusters zijn, die je dingen gaan leren. Maar Papa en Mama zullen voor jou het belangrijkste zijn. Daarom ga ik nu weg. Dag, Aran. Tot morgen.

Tom zwaaide nog eens naar het kind en liep toen de kamer uit. Aran keek sip. Hij had niet alles begrepen, maar wel dat Tom kennelijk plaats ging maken voor deze nieuwe mensen. Hij bekeek ze nog eens goed. Ze zagen er wel vriendelijk uit. Hij voelde aan hun gezicht en besepte kennelijk toen pas, dat hun huid veel donkerder was dan die van hem. Tilly was heel zwart van huid, Jeremy meer donkerbruin. Hij ontdekte het kleurverschil en betastte hun armen en gezicht nog eens. Toen voelde hij aan zijn eigen arm, dat was duidelijk anders. Tilly lachte en legde uit:

Mensen kunnen allerlei kleuren huid hebben, Aran. Maar dat zegt niets over of ze lief zijn of niet. Jij bent veel lichter van huid dan wij, maar wij houden wel van jou hoor. We hebben ook iets voor je meegenomen. Ze haalde een

knuffelbeestje uit haar tas. Het was maar klein, maar Aran bekeek het belangstellend. Hij had blijkbaar nog nooit zoiets gezien. Het was een konijntje en voelde heel zacht. Jeremy drukte met zijn duim op de buik van het beestje en er kwam een piepgeluidje uit. Aran keek verbaasd. Jeremy deed het nog eens en toen deed Aran het na. Hij lachte. Hij vond dit ook leuk. Tilly en Jeremy bleven nog een poosje met hem praten en spelen tot een zuster kwam zeggen, dat hij nu eigenlijk moest gaan slapen. Hij kreeg van Tilly een schone luiertje om en de zuster haalde een kinderpyjamaatje uit een kast. Tilly deed het hem aan. Daarna stopte Jeremy hem lekker in. Hij kreeg van allebei nog een kus en de zuster dimde het licht. Ze maakten het niet helemaal donker. Dat zou hem angstig kunnen maken. Tilly maakte een gebaar van lekker slapen en hij kreeg nog meer kusjes en toen gingen ze weg. Aran was voor het eerst in een paar dagen weer alleen. Hij zuchtte en keek de kamer nog eens rond. Het zag er allemaal erg vreemd uit, maar iedereen hier was wel vriendelijk en niemand sloeg hem meer of deed hem op een andere manier pijn. Hij voelde het konijntje op het kussen naast zijn gezicht. Hij pakte het op en drukte op het buikje. Het piepte weer. Hij deed het nog een paar keer. Het was grappig. Het voelde ook lekker zacht tegen zijn wang. Hij voelde dat hij moe was en deed zijn ogen dicht. Hij viel in slaap.

Op de terugweg naar Partner House, belde Tilly met Tom. Hoi Tom, met Tilly. Ik heb je nog niet naar behoren bedankt voor het ophalen van Aran. Het is allemaal goed gegaan, heb ik begrepen.

Ja hoor, er is niets gebeurd onderweg, vertelde Tom. Hij wil alleen niet in een ledikant met spijltjes liggen. Dat maakt hem angstig. Maar het is een lief kind en ook best slim, volgens mij. Hij legt gemakkelijk verbindingen tussen dingen. Hij herkende jou van de foto op mijn telefoon.

Ja, dat was duidelijk, vond Tilly. Maar hij begreep ook dat jij weg zou gaan en dat vond hij niet leuk. Ook al kan hij

niet praten, hij maakt wel duidelijk wat hij ergens van vindt of wat hij wil. En het gebaar van een kus op zijn voorhoofd door een man, ziet hij als iets dat een vader doet, denk ik. Misschien deed zijn eigen vader dat ook wel. Hopelijk horen we daar morgen meer over. Meneer Hamilton zei dat hij morgenochtend naar het ziekenhuis komt om dingen door te praten. Wij zorgen er morgenvroeg weer te zijn. Het is belangrijk een band met hem op te bouwen. Ik wil hem zoveel mogelijk zelf verzorgen. Tot hij zover is dat hij met ons mee naar huis mag. Wij hebben gisteren spullen gekocht voor zijn kamertje thuis. Ook kleertjes en wat speeltjes en zo. Als hij naar huis mag, willen we hem zoveel mogelijk als een gewoon kind opvoeden. Maar we moeten ook weten wat ze aan dat gat in zijn gehemelte kunnen doen. Die arts komt ook morgen. Dan kunnen we daar over praten.

Dat is zeker belangrijk, vond Tom. Ik kom ook morgen naar het ziekenhuis. Hamilton komt om tien uur en wil mij ook spreken. Ik wil van hem de geschiedenis van dit kind weten. Hij is mishandeld en misbruikt, zei Lange, maar niet langdurig, heb ik het gevoel. Hij is wel angstig voor vreemden, maar als je vriendelijk tegen hem bent, is dat snel over. Ik denk dat hij niet heel erg lang gevangen heeft gezeten.

Dat hoop ik niet, zei Tilly, maar dat zullen we morgen horen. We zien je dan. In ieder geval heel erg bedankt voor het halen en opvangen van ons kind. Hij is nu al erg belangrijk voor ons. Het is een schatje.

Tom lachte. Dat is hij zeker. Tot morgen.

Toen Aran de volgende morgen wakker werd, keek hij eerst verbaasd rond. Toen herinnerde hij zich weer, dat er allerlei vreemde mensen waren geweest. Hij voelde het konijntje tegen zijn wang en bekeek het. Hij drukte op het buikje en het piepte. Hij deed het nog een paar keer en toen kwam er iemand binnen. Het was een vrouw. Hij had haar eerder gezien, wist hij nog. Zij had hem toen

gewassen en kleren aangetrokken. Ze was wel vriendelijk. Ze praatte tegen hem en deed de doeken die voor het raam hingen opzij. Het was licht buiten. Hij voelde dat hij honger had, maar hij wist niet hoe hij dat aan die vrouw duidelijk moest maken. Maar toen ging de deur open en kwam Tilly binnen. Die herkende hij ook. Ze had een bord bij zich en zette het op het nachtkastje. Het rook wel lekker en hij graaide naar de lepel die erin stak. Maar ze hield hem tegen.

Dag Aran, zei Tilly, heb je honger, jongen? Mama heeft een bordje pap voor je gemaakt, maar het moet nog even afkoelen. We zullen zo eens proberen of je dat kunt eten.

Jeremy kwam ook binnen en begroette hem vrolijk. Hij pakte hem uit bed en hield hem even op zijn arm. Dat voelde wel goed. Hij kreeg weer een kus van deze man. Dat vond hij wel een fijn gevoel, die kussen. Die kreeg hij ook van Tilly en ze nam hem op schoot en knuffelde hem even. Het voelde heerlijk, zo'n tenger lichaampje tegen haar borst. Ze pakte een lepeltje pap en hield het hem voor. Hij hapte gretig en slikte snel. Ze voerde hem de pap en dat ging goed. Als hij maar rechtop zat, had de zuster gezegd, zodat voedsel niet verkeerd terecht kwam. Na de pap kreeg hij drinken uit een klein bekertje en dat lukte ook zonder dat de vloeistof via zijn neus weer naar buiten kwam.

Kort daarna kwam de kinderarts hem onderzoeken. De man was vriendelijk en geduldig en onderzocht de buik en liezen van het kind en legde hem op zijn zijde en onderzocht de anus. Aran werd daar toch wel angstig van, maar Tilly kalmeerde hem en gaf hem kusjes. Ze bleef hem vasthouden en toen was het onderzoek al klaar. De arts vond dat het infuus nu wel weggehaald kon worden. Nu hij normaal kon eten en drinken was dat niet meer nodig. De liezen waren niet gezwollen en zijn penisje was ongeschonden. Zijn anus was wel opengereten geweest, dat was nog te zien, maar het genas goed. Ze zouden hem

goed laxerend voedsel geven, zodat het geen pijn deed met poepen. Maar het zou verder vanzelf genezen. De impact van het seksuele geweld zou hij niet echt begrijpen, legde de arts uit. Daar was hij nog te klein voor. Hij was alleen bang voor aanraking op die plek door mannen, omdat hij wel de verbinding legde met pijn daar. Maar dat zou met geduld en vriendelijkheid vanzelf overgaan, meende hij. Er zou later op de ochtend een arts komen om het gat in zijn gehemelte te onderzoeken en te bespreken hoe dat behandeld zou worden. Tilly was tevreden met deze uitleg. Er kwam een verpleegster om het infuus te verwijderen. Dat deed even pijn en Aran piepte en hilde een beetje. Maar hij zat weer bij Tilly op schoot toen het gebeurde en ze troostte hem gelijk. Hij kreeg een gekleurde pleister op zijn arm met een plaatje erop van een vogeltje. Dat vond hij wel interessant. Hij vond het wel een fijn gevoel om bij Tilly op schoot te zitten. Het voelde vertrouwd.

Tegen half tien kwam Tom op bezoek. Aran keek blij en herkende hem meteen. Hij strekte zijn armpjes naar hem uit. Tom pakte hem even op en zette hem op zijn arm en knuffelde hem.

Hallo Aran, hoe gaat het met je, mijn jongen? Je bent je infuus al kwijt, zie ik. Heb je gewoon gegeten vanmorgen? Ja, hij heeft een bord pap op, vertelde Tilly en hij heeft thee met melk en suiker gedronken. Dat vond hij ook lekker, volgens mij.

Mooi zo, zei Tom. Het gaat dus de goede kant op.

Hij zette Aran weer op het bed en de jongen graaide meteen naar zijn broekzak. Tom lachte en vroeg:

Wat wil jij in mijn broekzak, Aran? Zit daar iets dat je interessant vindt?

Aran duwde zijn handje in de broekzak en trok de telefoon tevoorschijn.

Ha, je wilt met de telefoon spelen, begreep Tom. Zullen we Mama weer bellen?

Terwijl ze wachtten tot Hamilton was aangekomen, deden ze tetelfoonspelletjes met het kind. Maar ze hadden ook ander speelgoed voor hem, waar hij zelf mee bezig kon zijn. Tegen tien uur was Hamilton er en ze gingen samen in de kamer ernaast zitten. Hamilton stelde zich netjes voor aan Tilly en Jeremy. Tom kende hem al natuurlijk, maar kreeg ook een hand. Ze gingen zitten en Hamilton stak van wal.

Zo, beste mensen, het overbrengen van Aran van Syrië naar hier is goed verlopen, heb ik gehoord. De Syrische overheid wilde wel van hem af en was blij hem over te kunnen dragen. Hij was voor hen alleen maar een lastige bijkomstigheid. Dat klinkt misschien vreemd, maar als jullie zijn geschiedenis hebben gehoord, zul je het begrijpen, hoop ik. Hij is namelijk van Koerdische afkomst en de Koerden waren één van de felste bestrijders van eerst IS en later ook van de Syrische regeringstroepen in de burgeroorlog. Zijn vader heette Hakim Bernal en streed eerst samen met de Peshmerga 's in het noorden van Irak in de grensstreek met Syrië. Tijdens die oorlog zwierven veel strijdgroepen rond, die zowel tegen elkaar als tegen de regering vochten. Als er ergens een stad of dorp was veroverd, bleven er meestal een paar strijders achter en ging de strijdgroep zelf verder naar de volgende stad. Degenen die achterbleven namen de macht over in die bepaalde stad en het was gebruikelijk dat eventuele verraders bestraft werden. Bernal nam na inname van de stad al-Hasaka het bewind daar over en liet enige honderden mannen en vrouwen oppakken. Hij voerde er een waar schrikbewind. Ernst Lange werkte als huurling en vocht dan eens in de ene, dan weer in de andere strijdgroep, net welke het best betaalde. Hij zat in die periode in dezelfde strijdgroep als Bernal en was bij de eerste verhoren aanwezig. Nu bestaan die strijdgroepen allemaal uit harde kerels die het geweld niet schuwen. Ze martelen allemaal, in dat opzicht verschillen ze weinig.

Berpal maakte het erg bont en Lange ging weg uit al-Hasaka en sloot zich bij een andere groep aan. Maar tijdens de martelingen waaraan hij daar deelgenomen had, was een jonge vent Nasir Ragmani, onder zijn handen gestorven. Dus toen hij besloot terug te keren naar dat gebied, bezocht hij deze stad en ontdekte dat Berpal er nog steeds de dienst uitmaakte. Hij had zichzelf tot hoofd van de politie benoemd en regeerde met harde hand. Veel mensen werden om niets opgepakt en afgetuigd. Ook de familie Ragmani overkwam dat herhaaldelijk. De vader, moeder en zuster van Nasir waren nog steeds het mikpunt van Berpal, omdat hij hen verdacht van betrokkenheid bij verraad tijdens het innemen van de stad indertijd. Nasir was om die reden vermoord, maar de rest van zijn familie had het dus nog steeds erg zwaar. Lange verbleef een tijdje ongezien in de stad. Het is intussen wel weer een redelijk welvarende stad. Het is vaak druk op straat en dan kun je vrij gemakkelijk onopvallend rondlopen en alles bekijken wat je wilt onderzoeken. Dat deed Lange dus en ontdekte op een gegeven moment, dat een paar agenten van Berpal de dochter van Ragmani te grazen namen in een vervallen loods aan de rand van de stad. Hij greep in en doodde de agenten. Hij bracht de dochter naar huis en maakte zich aan de vader bekend. Die had er wel moeite mee, dat de moordenaar van zijn zoon nu probeerde het goed te maken door zijn dochter te beschermen. In de Islam is het gebruikelijk, dat als een zondaar spijt heeft van zijn daad en schuld bekent en er een goede daad tegenover stelt, zijn zonde vergeven moet worden. Als rechtgeaarde Moslim deed Ragmani dat. Hij sloot vriendschap met Lange en die hielp hen tegen de agressie van Berpal in opstand te komen. Hij verzamelde nog wat medestanders tegen Berpal en raadde hen aan de imam om berechting van de man te vragen voor zijn vele wandaden. Maar zover kwam het niet, want er waren nog wat vroegere tegenstanders van Berpal in dat gebied

aangekomen. Zij zwierven rond in de omgeving en verbleven in een kapot geschoten boerderij even buiten de stad. Zij ontdekten hoe Berpal zich een hoge positie had verworven in de stad en gunden hem dat niet. Zij pakten het echter heel anders aan dan Lange. Zij vielen Berpal in zijn woning aan. Berpal was een harde kerel, maar hij had een zwakte en dat hadden die kerels al snel ontdekt. Berpal was getrouwd en had een zoontje met een open gehemelte. Omdat zoiets in die kringen wordt beschouwd als een straf van God voor misdaden van de ouders had Berpal het kind voor de buitenwereld verborgen gehouden. Maar toen die kerels zijn huis binnendrongen, vonden ze hem. Ze doodden de moeder en schoten Berpal in zijn buik en boeiden hem. Ze namen het kind mee en bliezen het huis op, met Berpal erin. Het kind werd in die boerderij als speeltje van die schoften gebruikt en daarna sloten ze hem op in een kleine kooi waar in vroeger tijden honden werden gehouden. Maar na de explosie in de woning van Berpal werd daar onderzoek gedaan. Er werd ontdekt dat de man geboeid was geweest voor hij samen met zijn huis de lucht in was gevlogen. Lange zwierf nog door de stad en hoorde ervan. Hij kwam er al gauw achter wie dit gedaan hadden, want die lui kenden hem ook en namen hem met geweld gevangen. Hij werd meegenomen naar dezelfde vervallen boerderij en flink afgetuigd, waarna ze hem geboeid daar achter lieten. Want ze hadden nog wat meer plannen met die stad. Maar Ragmani miste Lange op een afspraak en ging op zoek. Hij vond wel diens auto, met daarin nogal wat wapens. Samen met wat medestanders gingen ze gewapend verder zoeken en stuitten op de groep die Berpal te grazen had genomen. Ze probeerden het hoofdbureau van politie over te nemen in de stad, maar dat wisten Ragmani en zijn vrienden te verhinderen. Ze hadden iets opgevangen over een vervallen boerderij buiten de stad en gingen verder zoeken. Ze vonden Lange en bevrijdden hem. Daarna werd ook het kind gevonden.

Dat had intussen enkele dagen zonder eten of drinken in die kooi gelegen en was er slecht aan toe. Het bleek moeilijk om hem te laten drinken, vanwege dat gat in zijn gehemelte. Alles kwam er via zijn neus weer uit of hij stikte er zowat in. Daarnaast wist niemand van wie dit kind was, want Bernal had zijn bestaan altijd verborgen gehouden. Niemand wilde hem ook in huis nemen, vanwege de kans dat ze als misdadigers werden gezien die door God gestraft werden met een ongelukkig kind. Tegen die tijd realiseerde Lange zich, dat hij eigenlijk zijn doel waarvoor hij naar die stad was gegaan, had bereikt. Hij had de familie van een vroeger slachtoffer geholpen om zich tegen zijn vijand teweer te stellen. Hij had in al-Hasaka eigenlijk niets meer te zoeken. Hij besloot weg te gaan en het kind mee te nemen. Hij besloot het naar Raqqa te brengen, omdat daar een Engels consulaat was gevestigd. Hij belde onderweg naar Kingston om voor de verdere opvang van het kind te zorgen. En die deed dat natuurlijk prompt en belde mij.

Toen Hamilton uitverteld was, bleef het even stil. Toen verzuchtte Jeremy:

Het is een ongelooflijk verhaal. Hoe bent u al deze zaken eigenlijk aan de weet gekomen?

Hamilton grijnsde. De inlichtingendienst geeft nooit haar bronnen prijs. Dat vertel ik dus ook jullie niet. Maar geloof me maar dat het zo gebeurd is. Waar het om gaat, is dat deze Aran Bernal van Koerdische afkomst is en de Koerden zijn geen vrienden van de Syrische regering. Ze zijn niemand 's vrienden. Ze worden door de regeringen van alle omliggende landen afgewezen om het vele geweld dat door allerlei organisaties namens de Koerden wordt gepleegd. De kolonel en via hem de ambassadeur in Damascus had er niet veel moeite mee het kind uitgewezen te krijgen. Maar ze willen niet dat hij later als volwassene een nieuwe vijand wordt. Ze stelden maar één voorwaarde: zorg dat hij nooit te weten komt, dat hij een

Koerd is. Zeg dat hij Syriër is. Dat is hij in feite ook, want hij is in Syrië geboren. Maar zijn familieachtergrond moet dus voor hem geheim blijven. Dat hebben we toegezegd en daarvoor moeten jullie ook tekenen.

Jeremy fronste. Ik meen dat in de wet staat, dat elk geadopteerd kind het recht heeft te weten wie zijn ouders waren. Als Aran ons daar later naar vraagt, zijn we verplicht het hem te vertellen.

Dan moet je hem dus vertellen dat hij in al-Hasaka in Syrië is geboren en dat zijn vader daar hoofd van de politie was en door een stel schurken in zijn huis vermoord is, legde Hamilton uit. Dat is de waarheid. Je hoeft niet tegen hem te liegen. Je mag alleen niet zeggen, dat zijn vader van Koerdische afkomst was.

Als het geheim moet blijven, vroeg Tilly, waarom heeft u het ons dan verteld?

Hamilton grijnsde weer. Ik denk dat Kingston dat wel snapt. Tom knikte peinzend. Ik denk dat er in Syrië mensen zijn die het weten en die misschien ook weten dat Aran naar Engeland is overgebracht.

Maar u zei dat niemand in die stad wist wie Aran was, zei Tilly.

Ik denk dat Ragmani het wel wist, zei Tom. Heb ik gelijk, Hamilton?

Hamilton knikte bevestigend. Waarschijnlijk wel, en met hem nog een stel anderen. Maar ze wilden het niet toegeven, omdat het een ongelukkig kind is. Zoiets houdt je nooit helemaal geheim. Bernal zal het heus wel geprobeerd hebben, maar in die kringen gaat zoiets altijd snel rond. Maar niemand zal het gedurfd hebben hem erover aan te spreken, vanwege het schrikbewind dat hij voerde. Dus officieel wist niemand het. Toen Lange hen ernaar vroeg, zeiden ze dus dat ze het kind niet kenden. Misschien dat Lange hen doorhad, dat weet ik niet. Maar hij besloot weg te gaan en het kind mee te nemen. En Bernal was dan wel dood, maar hij had een stel

Koerdische agenten in dienst, die voor hem de bevolking eronder hielden. Zij zullen het ook geweten hebben. En als zij erachter komen dat Aran naar Engeland is gebracht, kan het hier nog een staartje krijgen. Kingston voorzag die mogelijkheid al, toen we de evacuatie van dat kind bespraken.

Inderdaad, gaf Tom toe. Het was de reden dat ik niet aan Yasmina heb gevraagd of zij dit kind onder haar hoede wilde nemen, hoewel zij zijn taal spreekt. Yasmina is te kwetsbaar. Abdel is vaak weg en was er nu trouwens ook niet, hij zit in Noorwegen. Hij zou er zeker niet happig op zijn om een Koerdisch kind te adopteren. Juist om het risico dat eraan vastzit. Koerden zijn heel nationalistisch. Zij zullen het niet fijn vinden dat een landgenoot onder hun vingers vandaan is gegrist en naar het buitenland gebracht. Juist om de reden waarom de Syriërs hem kwijt wilden, zouden zij hem daar willen houden. Aran kan inzet worden van aanslagen of geweldpleging.

Hoe kon jij dat nu al van tevoren voorzien? vroeg Jeremy verbaasd. Dat begrijp ik niet. Je wist toch niet dat hij Koerdisch was? Je wist nog niets van hem.

Lange had gezegd dat het kind uit een stad in het noorden van Syrië kwam, legde Tom uit, en dat hij niet over de gewone weg naar Raqqa kon. Ze zoeken me, zei hij. Dat zette me aan het denken. Hij zat daar vlakbij de grens met Turkije en dat is het gebied waar de PKK actief is. En die zijn meedogenloos. Ik wist niets zeker, maar hield in mijn achterhoofd rekening met geweld tegen dit kind hier in Engeland. Dat heb ik jullie ook gezegd. Hamilton zei dat Bepal voor de Peshmerga's heeft gevochten, maar dat zijn Irakezen, geen Turken. Het feit dat Bepal gevochten heeft om het bezit van die stad al-Hasaka aan de grens met Turkije, geeft mij de indruk dat hij eigenlijk geen Peshmerga was, maar een PKK strijder. Heb ik gelijk, Hamilton?

Hamilton knikte. We hebben hem nagetrokken. Hij komt oorspronkelijk uit Turkije, inderdaad, niet uit Irak. Maar hij was daarheen gevlucht, omdat de Turken hem in de gaten hielden. In Irak sloot hij zich aan bij de strijdgroep van de Peshmerga tegen IS. Maar de Peshmerga wilden hem niet en hij stapte over naar een kleine strijdgroep die in het noorden van Syrië actief was. Daar ontmoette hij Lange. Ik denk dat Lange wel wist dat Bernal een Turkse Koerd was en hij zal vermoed hebben dat Aran zijn zoontje was. Daarom wilde hij hem juist daar weg hebben. Als hij hem bij Ragmani en zijn vrienden liet, zou het kind geen leven hebben. Het ging niet alleen om zijn schisis, zij wilden geen kind van hun vijand groot brengen. Aran kon beter helemaal verdwijnen. Dat was veiliger voor hem.

Inderdaad, zei Tom. Maar voor ons heeft het als consequentie, dat we niet aan de grote klok gaan hangen wie hij in werkelijkheid is. Dat is niet alleen voor hem, maar ook voor ons veiliger. Koerden zijn erg onberekenbaar en we willen geen geweld rondom ons heen. Maar jullie zijn beroemdheden en de pers zal er snel achter komen, dat jullie een kind geadopteerd hebben en er alles over willen weten. Het is dus zaak de publiciteit hieromheen zorgvuldig aan te sturen. Ook de pers mag niet gaan graven in de achtergrond van Aran. Hij moet een gewoon Syrisch kind zijn. Zijn ouders zijn omgekomen bij een aanslag en in Syrië waren geen adoptieouders te vinden vanwege zijn open gehemelte. Jullie hoorden ervan en waren wel bereid hem te adopteren. Het is hier ook gemakkelijker om die handicap te verhelpen dan ginds in dat nog steeds verscheurde land. Hij zal waarschijnlijk een aantal operaties moeten ondergaan om die lip en zijn gehemelte te repareren. Dat is voor jullie geen probleem. Hij is wees en ongelukkig, jullie kunnen geen kinderen krijgen, dat is bekend bij de pers. Het is een goede reden voor jullie om hem juist wel te willen. En je hoeft er niet eens voor te liegen. Elk woord is waar. Je moet alleen niet

zeggen, dat zijn vader een Koerd was. Net zo als Hamilton in het begin al zei.

Heel goed, Kingston, prees Hamilton. Jij begrijpt het. Het is in jullie eigen belang, dat het geheim blijft. Kan ik daar op rekenen?

Tilly en Jeremy keken elkaar eens aan. Jeremy fronste. Hij voorzag problemen in de toekomst, maar Aran had zijn hart al veroverd en dat van Tilly zeker. Hij moest wel akkoord gaan. Tilly was niet van plan afstand te doen van wat ze al als haar kind beschouwde. Ze gingen dus allebei akkoord. Hamilton haalde een geheimhoudingsverklaring voor de dag. Ze lasen die door. Er stond niets meer in dan Hamilton had gezegd. Ze tekenden. Tom hoefde dat niet. Die had jaren geleden al eens een codicil getekend waarin stond, dat alles wat hij ooit via de veiligheidsdienst of anderszins te weten kwam en dat onder de wet op de inlichtingendiensten viel, nooit aan derden zou meedelen. Bovendien was zijn loyaliteit bij die diensten bekend.

Voor hij wegging merkte Hamilton op tegen Tom: Hier in het ziekenhuis is die jongen wel veilig, maar als hij thuis komt, regel jij zijn bescherming, neem ik aan?

Tom keek hem scherp aan: We hebben net gezegd dat we zijn identiteit geheim houden. Is er een reden waarom jij denkt dat speciale beveiliging toch nodig is? Ik wil wel alles weten, Hamilton.

Hamilton overwoog zijn antwoord. Er was een opmerking van mijn contactpersoon die Lange in de gaten houdt. Hij zei dat Ragmani wel blij was met de wapens die hij in de auto van Lange had gevonden, maar niet dat Lange ze hem niet uit zichzelf gegeven had. Hij heeft Lange wel bevrijd, maar daarna stonden ze dus weer quitte, meende hij. Hij was Lange niets meer verschuldigd en was het er niet mee eens dat hij het kind meenam, maar legde zich er uiteindelijk bij neer. Misschien had Ragmani zelf plannen met dat kind, die hij niet aan anderen wilde vertellen. Het hoeft niets te betekenen, maar zeker was mijn man niet.

En onderweg had Lange het idee dat hij gevolgd werd, zei je.

Tom overwoog dit. We weten niets zeker, dus is het een probleem. Het is niet te zeggen wat Ragmani gedaan heeft of nog gaat doen. We moeten er van uit gaan, dat hij niet weet waar Lange Aran heen heeft gebracht. Lange zal daar op gelet hebben. Misschien heeft Ragmani helemaal niets gedaan. Vond hij het niet belangrijk genoeg. Misschien vertelde hij het anderen. Het is te vaag om conclusies op te trekken.

Inderdaad, was Hamilton het met hem eens.

We zullen hem goed in de gaten houden zodra hij het ziekenhuis uit is, besloot Tom, maar we kunnen hem niet zijn hele leven blijven beveiligen. Op Partner House leven ze behoorlijk afgeschermd van de buitenwereld en er staat een hek voor de poort, dat normaal altijd dicht is. Maar iemand die echt kwaad wil, kan altijd komen waar hij wezen wil. Ook op Partner House is dat mogelijk. Ik kan alleen een aantal anderen daar waarschuwen altijd alert te zijn. En verder zijn afkomst doodzwijgen.

Je hebt gelijk, gaf Hamilton toe, meer kun je niet doen. Ik hoop dat het goed gaat.

Ik ook, zuchtte Tom. Hij voelde de verantwoordelijkheid al weer drukken. De veiligheid van alle Partners verzorgen, was zijn taak. De anderen rekenden op hem daarin. Maar in gevallen als dit, was het heel lastig. Ze wisten niet eens of er wel een dreiging was. En als die er toch was, waaruit bestond die dan? Wilden andere Koerden hem ontvoeren of wilden Turken hem dood? Wilde Ragmani hem alsnog in handen krijgen? Maar hoe zouden ze hem kunnen vinden? Geheimhouding was toch de beste bescherming die ze te bieden hadden, meende Tom.

Hamilton vertrok en Jeremy en Tilly gingen in overleg met de arts die Aran zou gaan behandelen. De aandoening zelf werd schisis genoemd, hoorden ze, en er zouden een aantal operaties nodig zijn, om het gehemelte te sluiten en

het kind een normale bovenlip te geven. Het gehemelte helemaal sluiten kon nu nog niet. Dat kon pas als het kind helemaal uitgegroeid was. Tot die tijd moest hij geregeld gecontroleerd worden. Er zou al wel een gedeeltelijke afdichting gemaakt worden, zodat hij min of meer normaal zou kunnen eten en ook spreken. Maar omdat het gezicht in de loop der jaren nog groeit en van vorm verandert, was er nog geen definitieve oplossing mogelijk. Om de paar jaar zou een aanpassing van de noodvoorziening nodig zijn. In dit beginstadium was het belangrijk, dat de jongen geen angst voor een ziekenhuis of een arts kreeg. Hij moest vertrouwen krijgen in wat de dokters met hem deden. Hij moest het interessant en leuk vinden en geen associatie met pijn krijgen. Ze hadden daarvoor in het ziekenhuis een manier bedacht met een popje dat gemaakt zou worden, dat op Aran zelf leek. Het moest een soort knuffeltje voor hem worden, waar hij zorg om had. Ze zouden dat knuffeltje opereren en zorgen dat het een normaal uiterlijk kreeg, net als Aran zelf. Het was wel een extra handicap, dat hij hen niet verstond, daarom zou alles met gebaren en tekeningetjes aan hem duidelijk gemaakt moeten worden. Jeremy en Tilly begrepen het belang hiervan en beloofden zo goed mogelijk mee te helpen. Ze zouden alles aanpakken om hun kind door deze moeilijke periode te loodsen.

Terwijl Jeremy en Tilly met de arts spraken, had Tom met Aran gespeeld. Hij had wat spelletjes op zijn telefoon met hem gedaan. Die telefoon vond het kind fascinerend. Hij kreeg er nog geen genoeg van. Maar toen Tilly en Jeremy terug kwamen en hem uitlegden wat de plannen waren, besloot hij mee te helpen. Hij nam een paar foto's van Aran alleen en samen met Tilly en Jeremy en zou die uitprinten en op karton plakken. Dan zou hij ze tot een soort legpuzzel versnijden, zodat Aran kon leren hoe zijn gezicht eruit zag. Daar had de jongen nog niet veel benul van. Maar hij vond fotootjes interessant en ze konden er

spelletjes mee doen. Tom nam ook foto's van verschillende verpleegsters en vroeg hun namen. Hij zou er een spel van maken.

Daarna ging Tom naar huis. Hij vertelde Sigrid over de geschiedenis van Aran. Sigrid mocht altijd alles weten. Ze zou nooit iets verraden. Mo zou hij het ook vertellen. Maar ook een aantal andere Partnerleden moesten op de hoogte gebracht worden. De oude Partners en de andere twee leden van de black version moesten het weten, vond hij, maar ook Sam, Wil en Eddy besloot hij te waarschuwen. Zij verzorgden het onderhoud van het bos rondom Partner House en moesten alert zijn op vreemdelingen. Hij besloot ook Maxim in te lichten. Die kwam vaak op Partner House op bezoek, omdat zijn broer Maurice daar woonde. En Karim omdat die vaak naar zijn broer Salem ging. Tegen dat Aran er kwam te wonen, moest er een soort veiligheidsordon gelegd zijn rondom de jongen. Hij besprak de publiciteit rondom de adoptie door leden van de black version met Oom Tim. Hij was hun manager en zou een persverklaring uit laten gaan hierover. Ook het programma van optredens en interviews moest aangepast worden. Tilly en Jeremy hadden voorlopig iets anders aan hun hoofd. Er zat heel wat aan vast, aan deze adoptie.

Maar het zou dus nog even duren voor Aran uit het ziekenhuis kwam. Intussen had Tom ook tijd nodig voor andere zaken. Philippe Delahaye zat nu bijna een jaar in de kliniek van justitie in Eastbourne, waar hij behandeld werd voor zijn angststoornis en verkeerde denkbeelden over de straf van God voor zijn misdaden. Hij had als jongen van 15 zijn oudere broer verraden, die een aanslag had willen plegen op de kathedraal van Nice tijdens de Paasviering en zijn vader had hem daarvoor gestraft met een gedwongen verblijf in een kamp waar jihadisten getraind werden om aanslagen te plegen. Hij was daar mishandeld en gehersenspoeld en daarna samen met het meisje Fatima Rabouil naar een huisje in de Ardennen

gestuurd om er te wachten tot hij een opdracht zou krijgen, die hem de genade van God op zou leveren. Als hij het goed deed tenminste. Toen Philippe na tien jaar wachten eindelijk de opdracht kreeg een in aanbouw zijnde kerk voor de Syrisch orthodoxe Christenen in Londen te vernietigen, verprutste hij zijn opdracht. Zijn oudste broer Achmed haatte hem nog steeds en had hem in de val laten lopen. Hij dacht zelf dat hij het beter kon, maar Tom en Steve Johnson hadden de zaak doorzien en hun maatregelen genomen. Tom doodde Achmed en bezorgde Philippe een goede advocaat, die de rechtbank zover kreeg dat de man niet naar de gevangenis hoefde, maar behandeld zou worden om weer een normaal denkend mens te worden en geen gevaar voor de maatschappij.

Philippe ging goed vooruit, wist Tom die hem af en toe bezocht samen met Fatima. Zij kwam maandelijks bij hem, omdat ze een zoontje had gekregen, dat door Philippe was verwekt. Ze wilde dat hij een band met het kind zou opbouwen en dat lukte inmiddels aardig. Maar Philippe wilde Tom graag een keer alleen spreken, zonder Fatima erbij. Dat kon natuurlijk, dat had Tom hem al eens beloofd, dus maakte hij een afspraak en ging erheen. Philippe ontving hem op zijn eigen kamer en niet in de woonkamer van het paviljoen waar hij verbleef. Een medebewoner kreeg die dag ook bezoek en hij had privacy nodig voor dit gesprek. Ze gingen tegenover elkaar zitten en Philippe keek Tom ernstig aan.

Ik heb afgelopen maanden samen met de psychiater de Koran bestudeerd om te achterhalen hoe God mijn daden mogelijk zal beoordelen. Ik zeg mogelijk, want God is almachtig en het is niet aan mij om te beoordelen of ik goed of fout handelde. Die macht komt alleen God toe. Maar uit de Koran kunnen we wel afleiden hoe God over bepaalde zaken denkt. Hij geeft daarin niet voor niets richtlijnen over hoe de mens moet handelen tijdens zijn verblijf op aarde. Ik heb al mijn zonden overdacht en heb

bepaalde conclusies getrokken. Die wil ik proberen te toetsen in dit gesprek. Ik wil niet alleen naar mezelf kijken, maar ook weten hoe een ander over mij zal oordelen. U bent een ingewijde. U hebt het hele proces bijgewoond. Ik heb dit ook met de advocaat besproken en die raadde aan het met u stap voor stap door te nemen. U weet heel veel van wat in de Koran staat, zei hij. U hebt er jaren op gestudeerd. U hebt ook een groot rechtsgevoel, volgens Meneer Davenport. Daarom heb ik gevraagd of u alleen wilde komen. Wilt u met me meedenken en uw oordeel geven?

Natuurlijk, zei Tom. Het lijkt me een verstandige aanpak.

Goed, zei Philippe. Hij rechtte zijn rug en begon.

Wat God vooral belangrijk vindt volgens de Koran is eerlijkheid en oprechte trouw aan een opdracht van hem. Maar welke opdracht komt van God en welke van Satan? Daar gaat het in mijn geval om. Maar ook om de opdracht van mijn broer Moustafa indertijd. Hij meende dat hij iets deed wat God zeker goed zou keuren. Hij was oprecht in die overtuiging en had er alles voor over. Hij was bereid ervoor te sterven, want toen de politie hem probeerde tegen te houden, schoot hij op hen. Zij schoten terug en hij kwam om. Dan mijn rol daarbij. Ik verraadde het plan en verraad is verkeerd. Maar ik deed het niet om mijn broer kwaad te doen, maar om de mensen in die kerk te redden. Mijn motief was dus goed, ook al was het in tegenspraak met de overtuiging van Moustafa, dat die mensen slecht waren en moesten sterven. Ik heb geleerd dat het God vooral om de intentie achter de daad gaat. Als de bedoeling goed is, zal God genadig zijn. Bent u het daarmee eens?

Tom glimlachte. Ja, zeker ben ik het daarmee eens, Philippe. Ik geloof ook dat God vooral naar de oprechte gevoelens van een dader kijkt en minder naar de uitwerking die zijn daad had. Want tijdens een handeling kan er altijd iets mis gaan. Ook al doe je nog zo je best, je

hebt nooit alles in de hand. God zal het je niet kwalijk nemen, dat iets mis gaat, als je tevoren goed nagedacht hebt en je best hebt gedaan om het goed te doen. Oprechtheid is ook naar mijn beleving het belangrijkste aspect aan een overweging. Maar ook of je het belang van een ander of van jezelf voorop stelt in je overweging. Wij moeten onze naaste beminnen als onszelf, is mij geleerd. Maar ik denk dat God wil, dat we de ander voorop stellen. Hij heeft ook gezegd dat we naastenliefde moeten betrachten.

Inderdaad, zei Philippe. Dat raakt mede de kern van de zaak. Ik moest een keus maken tussen twee kwaden: die mensen laten vermoorden of mijn broer verraden. Maar hoe het mij zelf zou raken, was natuurlijk ook belangrijk. Ik heb geprobeerd me te herinneren hoe ik toen geredeneerd heb. In mijn beleving was ik wel degelijk bang voor de straf die ik van mijn vader zou krijgen, als hij erachter zou komen wat ik had gedaan. Daarom belde ik anoniem naar die krant. Niemand mocht eigenlijk weten dat ik het was, die verraad had gepleegd. Maar ik deed het dus wel. Ik probeerde oprecht die mensen te redden, ondanks mijn angst voor de gevolgen. Die probeerde ik eerst te vermijden. Toen Vader en Achmed me ondervroegen over wie allemaal wisten van het plan, gaf ik zeker niet meteen toe dat ik de verrader was. Maar ik versprak me en Achmed kreeg een vermoeden en zette me een mes op de keel. Toen durfde ik niet meer te liegen en gaf toe. Ik was heel bang voor Achmed toen, maar ook voor mijn vader.

Had je tevoren nagedacht over wat voor straf hij je zou geven? vroeg Tom.

Niet echt concreet, legde Philippe uit, maar hij gaf meestal stokslagen. En goed hard op mijn rug en schouders. Ik was daar altijd bang voor. Hij had een korte dikke knuppel. Het was eigenlijk een hamersteel waar hij altijd mee sloeg. Ik had vaak het gevoel dat ik doormidden brak als hij me strafte. Het deed gruwelijk pijn. Ik denk dat ik er domweg

van uit ging, dat hij dat weer ging doen. Maar verder dan dat heb ik niet gedacht, volgens mij.

Sloeg hij je ook zoals je verwachtte?

Ja, zei Philippe ernstig. Dat deed hij en ik kon nauwelijks meer op mijn benen staan, naderhand. Maar op een gegeven moment hield hij op met slaan en beval me overeind te komen. Ik moest altijd knielen als hij sloeg, maar daarna moest ik opstaan en hem aankijken. Dat kon ik eerst niet. Hij trok mijn hoofd omhoog en keek me recht aan. Hij was nog steeds woest, maar hij beheerste zich toen. Hij keek minachtend naar mijn betraande gezicht. Ik had natuurlijk weer gejangt tijdens het pak slaag. Ik kon dat nooit tegenhouden. Ik was een slap jankend verraderlijk varken, zei mijn vader tegen me. De woorden striemden in mijn gezicht. God haatte en verachtte me, zei hij, zoals hij alle varkens verachtte. Ik zou branden in de hel na mijn dood, want God kende geen genade voor verraad. Dat was de verachtelijkste misdaad die bestond. Was ik bereid te sterven en Gods straf te ondergaan? vroeg mijn vader me. Ik zei dat ik niet wilde sterven en branden in de hel. Maar dat zou wel gebeuren, zei Vader. Tenzij ik bereid was op aarde boete te doen en een soortgelijke opdracht als ik verraden had, zelf op de juiste manier kon volbrengen. Als ik bereid was andere verraders te doden, kon ik mijn eigen ziel redden. Ik was verward en wanhopig. Hoe moest ik dat doen? Ik had nog nooit iemand gedood en zou het zeker verprutsen en zelf omkomen. En dan zou ik dus branden in de hel. Vader keek minachtend op me neer. Jij slap jankend hondsvod, zei hij, dan zal ik zorgen dat je leert hoe je het doen moet. En als je het geleerd hebt en het alsnog verprutst, zul je zeker branden. Dan verdien je het eeuwig te branden. Dan zal ik je overleveren aan de straf van God en kan niets je meer redden. Dit is de enige kans die je krijgt. Als vader ben ik verplicht je die kans te geven, maar eigenlijk verdien je het niet. Ik zou je liefst eigenhandig doden en naar de hel sturen, maar dat mag ik niet. Dat is